ជំពូកទី៨

ការអនុវត្តន៍នយោបាយអហិង្សា

នៅក្នុងស្ថានការណ៍ដែលប្រជាពលរដ្ឋ មានអារម្មណ៍អស់សង្ឃឹម និងភិតភ័យ កិច្ចការដំបូងសំរាប់សាធារណជនត្រូវតែមានភាពគ្រោះថ្នាក់តិច ហើយមានលក្ខណៈពង្រឹងស្មារតី និងការទុកចិត្តលើខ្លួនឯង ។ សកម្មភាពទាំងនេះ មានជាអាទិ៍ ការស្លៀកពាក់ខុសប្លែកពីធម្មតា ដែលអាចអោយគេដឹងជាសាធារណៈអំពីយោបល់ជំទាស់ណាមួយ ហើយនិងអាចផ្តល់ឱកាសអោយមហាជនឯទៀតចូលរួម ក្នុងការសំដែងមតិប្រឆាំងនេះដែរ ។ ក្នុងករណីឯទៀតៗ បញ្ហាក្រៅពីនយោបាយ ដែលហាក់ដូចជាតូចតាច (ដូចជា ការទាមទារអោយមានទឹកស្អាតសំរាប់ប្រើប្រាស់) អាចក្លាយទៅជាទិសដៅសំខាន់មួយសំរាប់សកម្មភាពជាក្រុម ។ អ្នកយុទ្ធសាស្ត្រគួរតែជ្រើសរើសយកបញ្ហាណាមួយ ដែលមនុស្សភាគច្រើនទទួលស្គាល់ថា ជាបញ្ហាសំខាន់ ហើយដែលគេពុំអាចបដិសេធចោលបាន ។ ជោគជ័យដែលបានមកពីការធ្វើយុទ្ធនាការខ្លីៗបែបនេះ មិនត្រឹមតែអាចជួយដោះស្រាយការមិនសប្បាយចិត្តក្នុងចំណោម អំពីបញ្ហាទាំងនោះទេ ប៉ុន្តែអាចធ្វើអោយប្រជាពលរដ្ឋជឿថា គេអាចមានអំណាច ។

យុទ្ធសាស្ត្រភាគច្រើននៃយុទ្ធនាការនៅក្នុងការតស៊ូពេលយូរអង្វែង *ពុំគួរ* សំដៅទៅរកការដួលរលំភ្លាមៗនៃរបបផ្តាច់ការទេ ប៉ុន្តែគួរតែសំរេចអោយបានគោលបំណងតូចៗទៅវិញ ។ ហើយរាល់យុទ្ធនាការពុំចាំបាច់តំរូវអោយមានការចូលរួមពីមជ្ឈដ្ឋានទាំងអស់នៃប្រជាពលរដ្ឋនោះឡើយ ។

ក្នុងការគិតគូរអំពីយុទ្ធនាការជាក់ស្តែង ដើម្បីអនុវត្តយុទ្ធសាស្រ្តចំបង អ្នកយុទ្ធសាស្រ្តនយោបាយរើបម្រះត្រូវតែពិចារណាថា តើយុទ្ធនាការក្នុងដំណាក់ការដំបូង ដំណាក់ការកណ្តាល និងដំណាក់ការចុងក្រោយនៃការតស៊ូដ៏វែងឆ្ងាយ មានលក្ខណៈខុសគ្នាបែបណា ។

ការតស៊ូសម្រាំង

នៅក្នុងដំណាក់ការដំបូងនៃការតស៊ូ យុទ្ធនាការផ្សេងៗដែលមានគោលបំណងជាក់ស្តែងខុសៗគ្នា អាចមានសារៈសំខាន់ណាស់ ។ យុទ្ធនាការសម្រាំងទាំងនោះអាចកើតមានឡើងជាបន្តបន្ទាប់គ្នា ។ ជួនកាល យុទ្ធនាការពីរឬបីមានរយៈកាលជាន់គ្នា ។

នៅក្នុងការរៀបចំយុទ្ធនាការដើម្បី“ការតស៊ូសម្រាំង” ជាចាំបាច់ គេត្រូវបញ្ជាក់អំពីបញ្ហា ឬក៏ការឈឺចាប់ណាមួយ ដែលជានិមិត្តរូបនៃការជិះជាន់ជាទូទៅរបស់របបផ្តាច់ការ ។ បញ្ហាទាំងនេះអាចជាទិសដៅដ៏ល្អប្រសើរ ដើម្បីធ្វើយុទ្ធនាការអោយបានសំរេចគោលបំណងតូចៗ នៃយុទ្ធសាស្រ្តចំបងទាំងមូល ។

ការសំរេចបាននូវគោលបំណងយុទ្ធសាស្រ្តតូចៗទាំងនេះ ត្រូវពឹងផ្អែកទៅលើសមត្ថភាពបច្ចុប្បន្ន ឬក៏អនាគតនៃកំលាំងប្រជាធិបតេយ្យ ។ ការនេះនឹងជួយអោយមានជោគជ័យមួយចំនួន ដែលជាការលើកទឹកចិត្ត និងជួយអោយមានការបង្វែរអំណាចបន្តិចម្តងៗទៅក្រុមតស៊ូ ក្នុងរយៈពេលយូរ ។

យុទ្ធសាស្រ្តតស៊ូសម្រាំងទាំងឡាយគួរតែផ្តោតទៅលើបញ្ហាសង្គមកិច្ច សេដ្ឋកិច្ច ឬនយោបាយណាមួយដ៏ច្បាស់លាស់ ។ គេអាចជ្រើសរើសបញ្ហាទាំងនេះជាគោលក្នុងយុទ្ធសាស្រ្តសម្រាំង ដើម្បីជំរុញផ្នែកខ្លះនៃប្រព័ន្ធសង្គមនិងនយោបាយ អោយផុតពីការគ្រប់គ្រងរបស់មេផ្តាច់ការ ដើម្បីទាញយកមកវិញនូវការគ្រប់គ្រងផ្នែកខ្លះ ដែលបច្ចុប្បន្ននេះ ស្ថិតនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃមេផ្តាច់ការ ឬក៏ធ្វើមិនអោយមេផ្តាច់ការបានជោគជ័យតាមគោលបំណងណាមួយ ។ ប្រសិនបើគេអាចធ្វើទៅបាន យុទ្ធនាការនៃការតស៊ូសម្រាំង គួរតែវាយប្រហារអោយចំចំណុចខ្សោយមួយឬច្រើនរបស់របប

ផ្ដាច់ការ ដូចដែលបានវែកញែកពីមុនរួចហើយ ។ ដូច្នេះ ពួកប្រជាធិបតេយ្យអាចបង្កើត អោយមានអានុភាពយ៉ាងខ្លាំងបំផុត ជាមួយនឹងសមត្ថភាព កំលាំងដែលគេមាន ។

ពីដើមដំបូងភ្លាមៗ ពួកអ្នកយុទ្ធសាស្ត្រត្រូវតែរៀបចំផែនការអោយបាន យ៉ាងហោចណាស់ យុទ្ធសាស្ត្រសំរាប់យុទ្ធនាការលើកទីមួយ ។ តើគោលបំណងតូចៗរបស់គេមានអ្វីខ្លះ ? តើគោលបំណងតូចៗទាំងនោះអាចជួយសំរេចយុទ្ធសាស្ត្រចំបងដែលគេបានរៀបចំរួចហើយតាមបែបបទណា ? ប្រសិនបើអាចធ្វើទៅបាន គេគួររៀបចំ យ៉ាងហោចណាស់ អោយមានទំរង់ទូទៅនៃយុទ្ធសាស្ត្រទាំងឡាយសំរាប់យុទ្ធនាការលើកទីពីរ ហើយប្រហែលជាលើកទីបីផងដែរ ។ យុទ្ធសាស្ត្រទាំងអស់នឹងត្រូវជាផ្នែកមួយនៃការអនុវត្តន៍យុទ្ធសាស្ត្រចំបងដែលគេបានជ្រើសរើស ហើយអនុវត្តទៅតាមការណែនាំជាទូទៅ ។

ការតទល់ជានិមិត្តរូប

នៅពេលគេផ្ដើមយុទ្ធនាការថ្មី ដើម្បីធ្វើអោយរបបផ្ដាច់ការទន់ខ្សោយ សកម្មភាពនយោបាយលើកទីមួយប្រហែលជាមានទំហំតូច ។ គេគួររៀបចំសកម្មភាពទាំងនេះដើម្បីល្បងមើលសតិអារម្មណ៍របស់ប្រជាពលរដ្ឋ ហើយរៀបចំអ្នកទាំងនោះសំរាប់ការតស៊ូ ដែលចេះតែមាន តាមរយៈការមិនធ្វើសហការ និងនយោបាយរើបម្រះ ។

សកម្មភាពដំបូងប្រហែលមានទ្រង់ទ្រាយជាការប្រឆាំងជានិមិត្តរូប ឬមួយក៏ប្រហែលជាសកម្មភាពជានិមិត្តរូបនៃការមិនធ្វើសហការក្នុងរយៈពេលខ្លី ។ ប្រសិនបើចំនួនមនុស្ស ដែលចូលរួមក្នុងសកម្មភាពនេះ មានតិចតួច សកម្មភាពលើកដំបូងនេះ អាចមានលក្ខណៈសាមញ្ញ ដូចជាការយកបាច់ផ្កាទៅដាក់កន្លែងនិមិត្តមួយដែលមានសារៈសំខាន់ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើចំនួនមនុស្សដែលចូលរួមក្នុងសកម្មភាពមានចំនួនច្រើន គេអាចមូលមាត់គ្នាផ្អាកអ្វីៗដែលគេកំពុងធ្វើចំនួន៥នាទី ឬក៏ស្ថិតនៅក្នុងការស្ងៀមស្ងាត់ចំនួនប៉ុន្មាននាទី ។ នៅក្នុងស្ថានការណ៍ផ្សេងទៀត មនុស្សមួយចំនួនអាចធ្វើកូដកម្មអត់អាហារ ការប្រមូលផ្ដុំគ្នាស្ងឹងស្ងាធិ៍ស្ងូត្រធម៌នៅទីកន្លែង

ដែលមានសារៈសំខាន់ ពួកនិស្សិតធ្វើពហិការមិនចូលថ្នាក់រយៈពេលខ្លីមួយ ឬក៏ការចូលទៅអង្គុយប្រឆាំងក្នុងការិយាល័យសំខាន់ណាមួយ មួយរយៈពេល ។ នៅក្រោមរបបផ្ដាច់ការ សកម្មភាពណាខ្លាំងជាងនេះប្រហែលជាទទួលការបង្ក្រាបយ៉ាងខ្លាំងក្លា ។

អំពើជានិមិត្តរូបមួយចំនួនទៀត ដូចជា ការចូលទៅកាន់កាប់នៅមុខវិមានមេផ្ដាច់ការ ឬក៏ទីចាត់ការរបស់ប៉ូលិសប្រហែលជាមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំង ដូច្នេះហើយគេមិនគួរអនុវត្តបែបនេះ សំរាប់ផ្ដើមយុទ្ធនាការដំបូងឡើយ ។ សកម្មភាពប្រឆាំងជានិមិត្តរូបនៅពេលដើមដំបូង ជារឿយៗ តែងទាក់ទាញអោយមានការចាប់អារម្មណ៍ពីមជ្ឈដ្ឋានជាតិ ឬអន្តរជាតិ ដូចជាការធ្វើបាតុកម្មធំនៅតាមផ្លូវធំៗ នៅប្រទេសភូមាក្នុងឆ្នាំ១៩៨៨ ឬក៏ការចូលកាន់កាប់ និងកូដកម្មអត់អាហាររបស់ពួកនិស្សិតនៅទីធ្លាធៀនណាមិន (Tiananmen Square) នៅទីក្រុងប៉េកាំង ឆ្នាំ១៩៨៩ ។ ការខូចខាតយ៉ាងដំណំក្នុងចំណោមពួកបាតុករក្នុងករណីទាំងពីរនេះ បានចង្អុលបង្ហាញអំពីការប្រុងប្រយ័ត្ន ដែលពួកធ្វើយុទ្ធសាស្ត្រត្រូវតែមានក្នុងការរៀបចំយុទ្ធនាការ ។ ថ្វីបើគេឃើញមានអានុភាពខាងសីលធម៌ និងចិត្តសាស្ត្រយ៉ាងខ្លាំងក្លាយ៉ាងណាក៏ដោយ សកម្មភាពតែឯកឯងតែម្ដងបែបនេះ មិនអាចរំលំរបបផ្ដាច់ការបានទេ ពីព្រោះអំពើនេះ នៅតែមានលក្ខណៈជានិមិត្តរូបនៅឡើយ ហើយពុំអាចកែប្រែអំណាចរបបផ្ដាច់ការបានទេ ។

ជាធម្មតា គេពុំអាចកាត់ផ្ដាច់ប្រភពអំណាចរបស់មេផ្ដាច់ការបានទាំងអស់ ហើយយ៉ាងឆាប់រហ័ស នៅក្នុងវគ្គដំបូងនៃការតស៊ូនោះឡើយ ។ ការនេះតំរូវអោយប្រជាពលរដ្ឋស្ទើរតែទាំងអស់ ហើយនិងស្ថាប័នទាំងឡាយនៃសង្គមមនុស្ស ដែលពីមុនមកធ្លាប់តែស្ដាប់បង្គាប់ អោយបដិសេធចោលរបបផ្ដាច់ការទាំងស្រុង ហើយប្រឆាំងតទល់ភ្លាមៗ តាមរយៈការមិនសហការយ៉ាងដាច់ខាត ។ គេពុំទាន់ឃើញមានហេតុការណ៍បែបនេះកើតឡើងទេ ហើយគឺជាការដែលគេអាចបានជោគជ័យ ដោយលំបាកជាទីបំផុត ។ ដូច្នេះ ក្នុងករណីជាច្រើនឯទៀត យុទ្ធនាការនយោបាយរើបម្រះមិនសហការយ៉ាងឆាប់រហ័សមួយ គឺជាយុទ្ធសាស្ត្រដែលខ្វះការពិតជាក់ស្ដែង សំរាប់បើកយុទ្ធនាការប្រឆាំងនឹងរបបផ្ដាច់ការ ។

ការបែងចែកការទទួលខុសត្រូវ

នៅក្នុងយុទ្ធនាការតស៊ូប្រឆាំង ជារឿយៗ បន្ទុកនៃការតស៊ូធ្លាក់ទៅលើផ្នែកមួយ ឬក៏ច្រើននៃប្រជាពលរដ្ឋ ។ ក្នុងយុទ្ធនាការបន្តបន្ទាប់ដែលមានគោលបំណងផ្សេងៗ បន្ទុកនៃការតស៊ូត្រូវផ្ទេរទៅក្រុមប្រជាពលរដ្ឋណាមួយ ។ ឧទាហរណ៍ ពួកនិស្សិតអាចធ្វើកូដកម្មអំពីបញ្ហាអប់រំ, អ្នកដឹកនាំនិងអ្នកមានជំនឿសាសនា អាចផ្តោតទៅលើសេរីភាពខាងជំនឿ, អ្នកធ្វើការនៅស្ថានីយរថភ្លើងអាចប្រឆាំង តាមការគោរពបទបញ្ជានិរភ័យយ៉ាងមធ្យ័តខ្លាំងពេកទៅ រហូតទាល់តែប្រព័ន្ធរថភ្លើងមានដំណើរការយឺតយ៉ាវ, ពួកអ្នកកាសែតប្រហែលជាអាចតទល់នឹងការត្រួតពិនិត្យតឹងតែង តាមការទុកប្រឡោះចំហចោលលើទំព័រកាសែត ដែលជាធម្មតា គេបោះពុម្ពអត្ថបទដែលរបបផ្តាច់ការហាមឃាត់, ឬមួយក៏ភ្នាក់ងារប៉ូលិសចេះតែរកចាប់មិនបានសមាជិកក្រុមតស៊ូប្រជាធិបតេយ្យណាម្នាក់ ដែលមេផ្តាច់ការចង់ចាប់ខ្លួន ។ យុទ្ធនាការតស៊ូបណ្តាក់ទៅតាមបញ្ហា និងក្រុមប្រជាពលរដ្ឋ នឹងអនុញ្ញាតអោយមជ្ឈដ្ឋានប្រជាពលរដ្ឋខ្លះមានឱកាសសំរាក នៅពេលដែលការតស៊ូចេះតែបន្តទៅមុខ ។

ការតស៊ូសម្រាំងមានសារៈសំខាន់ជាពិសេស *ដើម្បីការពារ* វត្តមាន និងភាពស្វយ័តនៃស្ថាប័ននិងក្រុមសង្គមកិច្ច សេដ្ឋកិច្ច និងនយោបាយដែលឯករាជ ហើយដែលស្ថិតនៅក្រៅការត្រួតត្រារបស់របបផ្តាច់ការ ដូចដែលយើងបានពិគ្រោះពីមុនរួចហើយ ។ មជ្ឈមណ្ឌលអំណាចទាំងនេះផ្តល់នូវមូលដ្ឋានដែលប្រជាពលរដ្ឋអាចប្រើប្រាស់ ដាក់សំពាធ ឬក៏ជួយទប់ទល់នឹងការត្រួតត្រាផ្តាច់ការ ។ ក្នុងការតស៊ូនេះ ក្រុមទាំងនេះប្រហែលជា ស្ថិតនៅក្នុងចំណោមគោលដៅទីមួយសំរាប់វាយប្រហាររបស់របបផ្តាច់ការ ។

ការតំរង់ទៅរកអំណាចពួកផ្តាច់ការ

នៅពេលដែលការតស៊ូពេលវែងឆ្ងាយមានដំណើរការផុតពីដំណាក់ការដំបូង ចូលទៅដល់ដំណាក់ការបន្ទាប់ អ្នកយុទ្ធសាស្ត្រត្រូវតែវិភាគមើល ថាតើគេអាចបន្ថយប្រភពអំណាចរបស់មេផ្តាច់ការត្រង់ណាទៀត ។ គោលបំណងនោះ គឺការប្រើមធ្យោបាយមិនធ្វើសហការរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ ទៅបង្កើតអោយមានស្ថានការណ៍យុទ្ធសាស្ត្រ "ចំណេញ" សំរាប់កំលាំងប្រជាធិបតេយ្យ ។

នៅពេលដែលក្រុមតស៊ូប្រជាធិបតេយ្យកើនកំលាំងកាន់តែខ្លាំងឡើង អ្នកយុទ្ធសាស្ត្រនឹងរៀបចំអោយមានការមិនសហការ និងការរើបម្រះកាន់តែខ្លាំងឡើង ដើម្បីកាត់ផ្តាច់ប្រភពអំណាចរបបផ្តាច់ការ ជាមួយនឹងបំណងធ្វើអោយមានការរាំងស្ទះនយោបាយ ហើយនៅទីបញ្ចប់ របបផ្តាច់ការនឹងរលាយដោយឯង ។

គេត្រូវរៀបចំដោយប្រុងប្រយ័ត្នអំពីបែបបទ ដែលកំលាំងប្រជាធិបតេយ្យប្រើ ក្នុងការធ្វើអោយចុះខ្សោយការគាំទ្រ ដែលប្រជាពលរដ្ឋនិងក្រុមនានាធ្លាប់ផ្តល់ទៅអោយរបបផ្តាច់ការ ។ តើការគាំទ្រទាំងនេះ នឹងចុះខ្សោយតាមការបើកអោយគេឃើញនូវអំពើឃោរឃៅរបស់របបនេះ, តាមរយៈការបង្ហាញអោយគេឃើញនូវផលវិបាកសេដ្ឋកិច្ចដ៏មហន្តរាយនៃនយោបាយពួកមេផ្តាច់ការ, ឬក៏តាមរយៈការយល់ឃើញថ្មីមួយថារបបផ្តាច់ការនឹងត្រូវបញ្ចប់ ? យ៉ាងហោចណាស់ គេត្រូវពន្យល់ណែនាំយ៉ាងណា អោយអ្នកគាំទ្រមេផ្តាច់ការ ក្លាយទៅជាពួកអព្យាក្រឹតនៅក្នុងរាល់សកម្មភាពរបស់គេ ឬប្រសើរជាងនេះទៅទៀត ក្លាយទៅជាអ្នកគាំទ្រយ៉ាងសកម្មនៃចលនាដើម្បីប្រជាធិបតេយ្យ ។

នៅពេលគេរៀបចំផែនការ និងអនុវត្តនយោបាយរើបម្រះ និងមិនសហការជាការចាំបាច់បំផុត គេត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើអ្នកគាំទ្រ និងអ្នកជំនួយការសំខាន់ៗរបស់ពួកផ្តាច់ការ ដែលមានជាអាទិ៍ ពួកអ្នកជំនិត គណបក្សនយោបាយប៉ូលិស ហើយនិងមន្ត្រីរដ្ឋបាល ជាពិសេស ពួកយោធា ។

គេត្រូវពិនិត្យមើលអំពីកំរិតនៃការស្មោះត្រង់របស់ពួកយោធា ទាំងកូននិង

នាយទាហាន ទៅលើរបបផ្តាច់ការអោយបានច្បាស់លាស់ ហើយសំរេចថាតើពួកយោធាមានចំហឬចំណុចខ្សោយនៅត្រង់ណា ដែលអានុភាពកំលាំងប្រជាធិបតេយ្យចូលជ្រួតជ្រាបបាន ។ តើកូនទាហានជាច្រើនមិនសប្បាយចិត្ត ដោយសារគេចាប់បង្ខំខ្លួនអោយចូលធ្វើទាហានមែនដែរឬទេ ? តើកូនទាហាន និងមេទាហានទាំងនោះអាចដកខ្លួនចេញពីរបបផ្តាច់ការ ដោយសារហេតុផលផ្ទាល់ខ្លួន គ្រួសារ និងនយោបាយ មែនដែរឬទេ ? តើកត្តាណាខ្លះដែលអាចធ្វើអោយកូនទាហាន និងមេទាហានទាំងនោះ ចុះខ្សោយ នៅចំពោះមុខការជ្រៀតជ្រែករបស់ពួកប្រជាធិបតេយ្យ ។

នៅក្នុងដំណាក់ការដំបូងនៃការតស៊ូរំដោះ គេគួរតែរៀបចំអោយមានយុទ្ធសាស្ត្រពិសេសមួយ ដើម្បីទាក់ទងជាមួយពួកទាហាន និងរដ្ឋបាលរបស់មេផ្តាច់ការ ។ តាមរយៈការប្រើពាក្យ រូបភាពជានិមិត្តរូប និងសកម្មភាពនានា កំលាំងប្រជាធិបតេយ្យអាចអោយពួកទាហានទាំងនោះដឹងថា ការតស៊ូរំដោះនឹងមានសភាពស្វាហាប់ ប្តូរផ្តាច់ និងមានះ ។ គេគួរអោយពួកទាហានទាំងនោះយល់ថា ការតស៊ូមានលក្ខណៈពិសេសដែលគេតាក់តែងឡើង ដើម្បីធ្វើអោយរបបផ្តាច់ការខ្សោយ មិនមែនដើម្បីគំរាមកំហែងដល់ជីវិតអ្នកទាំងនោះទេ ។ ការខិតខំខ្នះខ្នែងទាំងនេះ មានគោលបំណងធ្វើអោយពួកទាហានរបស់មេផ្តាច់ការធ្លាក់ទឹកចិត្ត ហើយនៅទីបំផុត ដកការស្មោះត្រង់និងការគោរពតាមបញ្ជា ហើយបែរមកគាំទ្រចលនាប្រជាធិបតេយ្យវិញ ។ គេអាចរៀបចំជាយុទ្ធសាស្ត្រប្រហាក់ប្រហែលគ្នានេះដែរ សំរាប់ក្រុមប៉ូលិស និងមន្ត្រីរដ្ឋបាល ។

ប៉ុន្តែគេមិនគួរបកស្រាយថា ការល្បងទាក់ទាញរកសមានចិត្ត ហើយទីបំផុត ការមិនធ្វើតាមបញ្ជាក្នុងចំណោមកងកំលាំងពួកផ្តាច់ការ ជាការលើកទឹកចិត្តអោយពួកយោធាបញ្ចប់របបផ្តាច់ការ អោយឆាប់រហ័សតាមវិធានការយោធានោះទេ ។ ការធ្វើបែបនេះ ប្រហែលជាពុំអាចជួយអោយមានប្រជាធិបតេយ្យពិតប្រាកដបានឡើយ ដោយសារ ដូចដែលយើងបានពិចារណារួចហើយ ការធ្វើរដ្ឋប្រហារមានលទ្ធភាពតិចណាស់ ក្នុងការធ្វើអោយមានតុល្យភាពអំណាច រវាងក្រុមប្រជាពលរដ្ឋ និងអ្នកកាន់អំណាច ។ ដូច្នេះហើយ ជាការចាំបាច់ គេត្រូវធ្វើផែនការអំពីរបៀបទាក់ទាញអោយនាយទាហានដែលមានសមានចិត្ត យល់ថា គេមិនត្រូវការរដ្ឋប្រហារ

ឬក៏សង្គ្រាមស៊ីវិលប្រឆាំងនឹងរបបផ្តាច់ការនោះឡើយ ។

នាយទាហានដែលមានសមានចិត្ត អាចដើរតួយ៉ាងសំខាន់ ក្នុងការតស៊ូប្រជាធិបតេយ្យ ដូចជាការលាតត្រដាងការខកចិត្ត និងការមិនសហការក្នុងរង្វង់យោធា ការលើកទឹកចិត្តអោយធ្វើការងារគ្មានប្រសិទ្ធភាពដោយចេតនា ហើយនិងការមិនធ្វើតាមបញ្ជាពីលើយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ ហើយនិងគាំទ្រការបដិសេធមិនចេញបង្ក្រាបពួកតស៊ូ ។ បុគ្គលិកយោធា ប្រហែលជាអាចផ្តល់ជំនួយអហិង្សាខ្លះទៅពួកប្រជាធិបតេយ្យ មានជាអាទិ៍ បើកច្រកអោយគេរត់គេចខ្លួនដោយសុវត្ថិភាព ផ្តល់ព័ត៌មានសំងាត់ ស្បៀងអាហារ ថ្នាំពេទ្យ ជាដើម ។

យោធាគឺជាប្រភពអំណាចយ៉ាងសំខាន់មួយសំរាប់ពួកផ្តាច់ការ ពីព្រោះពួកនេះអាចប្រើកងយោធា ដែលមានវិន័យនិងគ្រឿងសព្វាវុធ ទៅវាយប្រហារ ដាក់ទណ្ឌកម្មទៅលើប្រជាពលរដ្ឋ ដែលមិនធ្វើតាមបញ្ជាគេ ។ *អ្នកយុទ្ធសាស្ត្រនយោបាយរើបម្រះគួរចងចាំថា ការបំបែករបបផ្តាច់ការ គឺជាការលំបាកណាស់ ឬក៏ធ្វើមិនកើត ប្រសិនបើពួកប៉ូលិស មន្ត្រីរដ្ឋបាល និងយោធានៅតែគាំទ្ររបបផ្តាច់ការពេញទំហឹង ហើយធ្វើតាមបញ្ជាពួកនេះ* ។ ដូច្នេះ យុទ្ធសាស្ត្រសំរាប់ធ្វើវិទ្ធង្សនា បំបែកការស្មោះត្រង់របស់កំលាំងពួកផ្តាច់ការ ត្រូវមានអាទិភាពយ៉ាងខ្ពស់ សំរាប់អ្នកយុទ្ធសាស្ត្រប្រជាធិបតេយ្យ ។

កំលាំងប្រជាធិបតេយ្យគួរចងចាំថា ការមិនសប្បាយចិត្ត និងការមិនគោរពតាមបញ្ជា ក្នុងចំណោមយោធានិងប៉ូលិស គឺជាគ្រោះថ្នាក់សំរាប់សមាជិកនៃក្រុមទាំងនោះ ។ ពួកទាហាននិងប៉ូលិសដឹងថា ការមិនធ្វើតាមបញ្ជាមេ និងការបះបោរក្នុងជួរ នឹងទទួលទោសជាទំងន់ ។ កំលាំងប្រជាធិបតេយ្យមិនគួរសុំអោយពួកទាហាននិងនាយទាហានបះបោរភ្លាមៗទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើគេមានខ្សែរយៈទាក់ទងគេគួរពន្យល់អោយអ្នកទាំងនោះយល់ច្បាស់ថា មានបែបបទច្រើនណាស់ សំរាប់លាក់បំបាំងការមិនធ្វើតាមបញ្ជា ដែលគេអាចចាប់អនុវត្តជាលើកដំបូង ។ ឧទាហរណ៍ពួកប៉ូលិស និងទាហានអាចធ្វើតាមបញ្ជាទៅបង្ក្រាបពួកតស៊ូដោយគ្មានប្រសិទ្ធភាព, គេរកពុំឃើញអ្នកដែលមេផ្តាច់ការចង់ចាប់ខ្លួន, គេអាចព្រមានអ្នកតស៊ូអោយដឹងជា

មុនអំពីគំរោងការបង្ក្រាបណាមួយ ការចាប់ខ្លួន ឬក៏ការនិរទេសណាមួយ, ហើយនិងមិនផ្តល់ព័ត៌មានសំខាន់ៗទៅអោយមេបញ្ជាការ ។ នាយទាហានដែលមិនសប្បាយចិត្ត អាចធ្វើជាភ្លេច មិនបញ្ជូនបន្តទៅក្រោម បញ្ជាការសំរាប់ការបង្ក្រាបណាមួយ ។ ពួកទាហានអាចបាញ់កាំភ្លើងអោយផុតក្បាលពួកបាតុករ ។ ប្រហាក់ប្រហែលគ្នានេះដែរ មន្ត្រីរដ្ឋបាលអាចបាត់សំណុំរឿង និងពាក្យបញ្ជាផ្សេងៗ ធ្វើការដោយគ្មានប្រសិទ្ធភាព និងធ្វើជាមានជំងឺត្រូវសំរាកនៅផ្ទះរហូតដល់ពេលជាសះស្បើយ ។

ការប្រែប្រួលយុទ្ធសាស្ត្រ

អ្នកយុទ្ធសាស្ត្រនយោបាយរើបម្រះនឹងត្រូវពិនិត្យវាយតំលៃជានិច្ច ទៅលើដំណើរការនិងលទ្ធផលយុទ្ធសាស្ត្រចំបង និងយុទ្ធសាស្ត្រនៃយុទ្ធនាការទាំងឡាយ ។ ការតស៊ូអាចមានដំណើរការមិនល្អប្រសើរ ខុសអ្វីដែលគេបានគ្រោងទុក ។ ក្នុងករណីបែបនេះ គេត្រូវពិនិត្យមើលការប្រែប្រួលក្នុងយុទ្ធសាស្ត្របែបណាដែលគេត្រូវការ ។ តើគេអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីពង្រឹងកំលាំងតស៊ូ ហើយចាប់យកការតស៊ូដែលមានប្រៀបឡើងវិញ ? ក្នុងស្ថានភាពបែបនេះ គេត្រូវតែរកមើលបញ្ហាអោយឃើញ ហើយវិភាគតាមយុទ្ធសាស្ត្រម្តងទៀត ។ គេប្រហែលជាត្រូវផ្ទេរការទទួលខុសត្រូវទៅក្រុមផ្សេង ប្រមូលផ្តុំប្រភពអំណាចបន្ថែម ហើយនិងរៀបចំអោយមានសកម្មភាពជាជំរើសថ្មី ។ នៅពេលដែលគេធ្វើកិច្ចការទាំងនេះរួចរាល់ហើយ គេគួរអនុវត្តផែនការថ្មីនោះភ្លាម ។

ផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើដំណើរការតស៊ូនេះមានភាពល្អប្រសើរជាងអ្វីដែលគេបានគ្រោងទុក ហើយរបបផ្តាច់ការកំពុងតែរង្គោះរង្គើ មុនពេលវេលាដែលគេបានកំណត់ តើកំលាំងប្រជាធិបតេយ្យអាចទាញយកផលប្រយោជន៍ដែលបានលើសពីការគ្រោងទុកនោះ ទៅប្រើប្រាស់បែបណា ដើម្បីធ្វើអោយរបបផ្តាច់ការគាំងលែងមានដំណើរការតែម្តង ? យើងនឹងពិនិត្យវិភាគសំនួរនេះនៅក្នុងជំពូកជាបន្តខាងមុខ ។